

гаритѣ — частно. Негово Императорско Височество Главнокомандующия възложи на передовия отрядъ, въ който влиза и опълчението, — пръвъ да се срѣщне и се счепка съ вашитѣ мъчители — Турцитѣ.

Азъ се надѣвамъ, — юнаци, че вий ще оправдаете надеждата на началството и ще изпълните своя святъ дългъ : да накажете вашитѣ вѣковни душмани ! Нека съ нашата кръвъ искупимъ свободата на България.

Генераловата рѣчь бѣше прѣведена на опълченцитѣ отъ Подполковникъ Кесяковъ.

Слѣдъ това по дадената заповѣдь всичкитѣ офицери се събраха при Генерала, който се обърна и къмъ тѣхъ съ една кратка, но съдържателна рѣчь. Той напомни на офицеритѣ тѣхната обязанность и дългъ къмъ отечеството, вѣрата и прѣстола, каза имъ, че тѣ сж очитѣ и душата на войниците, които глѣдатъ и взематъ примѣръ отъ тѣхъ.

Слѣдъ Генераловата рѣчь, дружинитѣ заеха старитѣ си мѣста на бивуака, гдѣто и ноцуваха.

25 Юний. Въ 8 часа сутринята опълчението напустна Батакъ. Пжтувахме по селски пжтъ — къмъ югъ, по мѣстность равна, по която буйно растяха жито, ржжъ и царевица; освѣнъ това, по полето се виждаха много отдѣлни клончести, прѣмущественно фруктови, дървета, които придаваха на мѣстността твърдѣ красивъ изглѣдъ.

Безкрайнитѣ нивя, пасбища, хубавитѣ тукъ тамъ корийки и самитѣ села свидѣтельствуваха за благосъстоянието на населението. Казвахъ, че прѣди прѣминуването на Дунава отъ Рускитѣ войски, по обширнитѣ богати пасбища сж се расхождали голѣми стада угоенъ дребенъ и едъръ добитѣкъ. Но сега, повечето отъ добитѣка билъ откаранъ отъ избѣгналото турско население и черкезитѣ. Деньтъ бѣше твърдѣ горѣщъ. Слънчевия пѣкъ бѣше нетърпимъ. При всичко това, опълченицитѣ вървяха бодро и отстанаха нѣмаше никакъ.

Тѣ съвършенно бѣха привикнали къмъ походния животъ. Това обстоятелство накара Русскитѣ офицери